

Under de syngende Fjælde.

Af GITZ-JOHANSEN.

Den 30. Juli 1946 Kl. 22 kastede vi Anker paa Thules Red efter en særdeles stormfuld og dramatisk Overfart over Melvillebugten med Upernavikskonnerten "Sigrid". Taage, Snestorm og umuligt Kompas havde besværliggjort Sejladsen, men trods alt havde Naturens voldsomme Skønhed været saa betagende, at jeg gerne gjorde det om igen.

Allerede den næste Dag Kl. 13³⁰ lettede vi Anker og stod i straalende Døgnsol ud paa det spejlblanke Vand — nord over gik det til Jordklodens nordligste Boplads — Siorapaluk (hvilket betyder "lille Sand"), som ligger 100 Sømil norden for Thule (77° 25' n). Kl. 24³⁰ maatte vi søge Nødhavn paa Nord-siden af Northumberlandø paa Grund af Maskinskade. En øde og ubeboet Ø med mægtige Fjældtinder og Bræer. Det eneste Liv, jeg saa, var et Par hvide Naja'er (*Larus hyperboreus*), som kredsede over mig, samt en — Sommerfuglelarve. Den første August Kl. 19 startede vi igen, stadig med spejlblankt Vand og straalende Sol. En Flok Snegæs (*Anser hyperboreus*) paa 24 Stykker fløj mod Nord meget, meget højt oppe. Kl. 24 stod vi ind til Siorapaluk — en vidunderlig Boplads, der laa ved en okkergul Strandbred, noget der meget sjældent ses i Grønland. Mægtige Fjælde hævede sig bag Bopladsens Jordhytter. En ejendommelig syngende Lyd fyldte Luften hele Døgnet. Det var Millioner af Søkonger (*Plotus alle*), som rugede paa disse Fjælde, og som kæmpemæssige Myggesværme kredsede om Tinderne — et meget betagende Syn. Det varede ikke længe, inden jeg sammen med en Polareskimo begav mig op i Fjældet. Han medbragte en meget stor Ketsjer, hvormed han fangede Søkongerne, naar de i Flokke fløj forbi ham, som om det var Sommerfugle. De sad fast i Ketsjerens Masker. Vingerne vred han et Par Gange omkring hinanden, og Fuglen var meget hurtig død, et Snit igennem Undernæbbets bløde Hud, en tynd Kobberem igennem, og saa hang Fuglene bogstavelig som Perler paa en Snor ved hans Bælte. Mange Øjeblikke varede det heller ikke, før han mellem Fjældets mange

løse Sten — ja, det bestod overhovedet ikke af andet — fandt en Dununge frem — og jeg gav mig til at tegne den, hvilket en af de ledsagende Tegninger (Fig. 1) viser.

Fig. 1. En Dununge af Søkongen i Redehullet mellem Stenene.

Jeg lod ham nu gaa alene paa sin Fuglefængerfærd og satte mig paa en Fjældknaus. Længe varede det ikke, før Søkongerne kom flyvende og satte sig omkring mig. I Begyndelsen strakte de fleste Hals, men senere sad eller laa de og

kvidrede fredsommeligt. Jeg tog min Skitzebog frem og i 2 m Afstand sad jeg og tegnede den Fugl, som er afbildet her i Artiklen paa Fig. 2. Da jeg var færdig og rejste mig for at gaa, fløj flere af dem, men de fleste trippede raadville frem

Fig. 2. Den gamle Søskonge udenfor sit Redehul i Kystfjeldet.

og tilbage, uden at lette. Ejendommeligt var det ogsaa at se deres Ekskrementer, som var rosafarvede i Modsætning til deres Slægtninge Alkene og Lomvierne, som fuldstændigt kridter Fjeldet til. Det maa formodentlig stamme fra, at de lever af nogle smaa Krebsdyr, de henter paa Fjorden. Mange af de

Fig. 3. Fra Søkongernes Yngleplads ved Siorapaluk.

Fugle, som Polareskimoen fangede, havde Næbbet fyldt med store Mængder af smaa rødlige Krebsdyr, og denne Farve gaar aabenbart igen i Afføringen.

Da jeg kom tilbage til Thule, fortalte jeg om det betagende Syn af de syngende Fjælde. En Motorbaad med Direktøren for Grønlands Styrelse skulde netop derop, og han glædede sig til Synet, men ak — da han kom dertil, havde Fuglene forladt Fjældet for denne Gang — de syngende Fjælde var atter blevet stumme.

Fuglelivet i Sarqaq, Nordgrønland i Vinteren 1946-47.

Af HANNIBAL FENCKER.

(With a Summary in English: The Bird-Life in Sarqaq,
North Greenland during the Winter 1946-47.)

HANNIBAL FENCKER, der er Bestyrer ved Udstedet Sarqaq i Nordgrønland, er den yngste Repræsentant for den ornithologisk meget virksomme Slægt FENCKER. Bedstefaderen var Inspektør i Grønland, EDGAR CHRISTIAN FENCKER, af hvem en indgaaende Omtale findes her i Tidsskriftet **22**, 1929, p. 35. En Broder til Bedstefaderen var Ritmester FREDERIK CHRISTIAN FENCKER, der ligeledes har faaet en fyldig Omtale i D. O. F., idet Overlæge HELMS holdt Foredrag om ham og Broderen i Foreningen 16. Febr. 1937, refereret **21**, 1937, p. 178. Ogsaa HANNIBAL FENCKERS Far, Kolonibestyrer KARL FREDERIK HANNIBAL ANTON FENCKER, var ornithologisk interesseret og besad bl. a. en stor Fuglesamling fra Nordgrønland, hvor han var ansat i Størstedelen af sit Liv. Som tredje Generation af den i Grønland virkende Gren af Slægten har HANNIBAL FENCKER fortsat de ornithologiske Traditioner og fremtræder nu med nogle Meddelelser, der kan gøre Krav paa Interesse, da Skildringer af Fuglelivet i den nordgrønlandske Vinter er meget sjældne i Literaturen.

Sarqaq ligger paa Sydsiden af den store Nûgssuaq Halvø i Jakobs-havn Distrikt, paa 70° 6' n. Br., 52° 8' v. Lgd., ved Mundingen af den brede og lange Sarqaq Dal. Stedet ligger paa et svagt skraanende Plateau, der er direkte eksponeret mod Syd, og Klimaet er derfor meget solrigt. Sarqaq er kendt for at være et af de mest begunstigede Pladser i Nordgrønland, og der er let Adgang til det udstrakte Bagland, hvis Fugleliv HANNIBAL FENCKER i flere Aar har viet sin Interesse. (Red.)

Meget tidligere end i Almindelighed indfandt Kulden og Snefaldet sig i Aar, hvilket dog senere viste sig kun at være et Forvarsel, idet en meget varm og regnfuld Tid fulgte efter.